

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 8 K, pol leta 4 K in za četrt leta 2 K. — Naročnina za Nemčijo 8 K, za druge izvenavstrijske dežele 8 K. Kdor hodi sam po njega, plača na leto samo 7 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopušča do odpovedi. — Udje „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 16 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, sprejema naročnine, inserate in reklamacije. Za inserate se plačuje od enostopne petivrstice za enkrat 48 vin., ali kar je isto, 1 kvadratni centimeter prostora stane 36 vin. Za večkratne oglase primeren popust. V oddelku „Mala naznanila“ stane beseda 10 vin. — Inserati se sprejemajo do torika popoldne. — Nezaprete reklamacije so poštne proste.

Mir z Rusijo.

Na pustno nedeljo, 10. februarja, je Troškij v Brestu Litovskem izjavil, da je za Rusijo končano vojno stanje ter da se pričinja mirovno stanje. Na tretjo postno nedeljo, dne 3. marca, ob 5. uri popoldne, pa je boljševiška vlada po svojih zastopnikih v Brestu podpisala mirovno pogodbo z vsemi dodatnimi pogodbami.

Tri tedne, ki ležijo med tema za Rusijo usodna nedeljama, pa je Nemčija porabila za to, da pripravi in izvrši vojaško prodiranje v Livonsko, Estonko in druge pokrajine in tudi v Ukrajino, ki je nismo samo nemško, marveč tudi avstrijsko armado poklicala na pomoč. Nemško vojaštvo je na severu prodrla do političnega okrožja Petrograd, v Ukrajini pa do mesta Kijev, ki so ga zavzele nemške in ukrajinske čete, naše čete pa so zasedle ukrajinsko obmejno pokrajino Podolijo. Plen, ki so ga na nenavadno in neverjetno lahki način ugrabile nemške čete, je velikanski. Saj se jim na prodiralnem pohodu ni ustavljala ruska armada, ker nekdanji tako slavljene in junaske armade ni več. Boljševiki so jo prej razkrojili in razorožili. In ko so Rusijo razorožili in tako oslabili, da stoji pred vsem svetom kakor razgaljena, do smrti bolana sirota, so začeli z Nemčijo in njenimi zaveznicami mirovna pogajanja.

Po mirovni pogodbi v Brestu Litovskem z dne 3. marca izgubi ruska država iz svojega nekdanjega državnega gospodstva Ukrajino, Poljsko, Litvsko in Kuronsko, torej vsa tisto ozemlje ob robu, s katero je nekdanj mejila na Avstrijo in Nemčijo. Rusija v bodoče ne bo več nam sosedna in tudi Nemčiji ne; vmes bodo samostojne države, kojih samostojnost bo kajpada določila in predpisala Nemčija v sporazumu z Avstrijo. Na severu in zapadu je Finska postala samostojna država, neodvisna od Rusije. Tako izgubi nekdanja ruska država svoje najlepše in najrodovitnejše kraje in 50 do 60 milijonov prebivalcev, po temtakem več kakor polovico vsega svojega evropskega prebivalstva.

Pa to še ni vse. O usodi Livonske in Estonske še ni izgovorjena zadnja beseda. V nemškem državnem zboru so tudi nekdanj še precej zmerni poslanci zahtevali, naj se ti dve pokrajini k Nemčiji še ne priklonita, pa vsaj prislonita. Kar pa Nemeč enkrat na se prislone, tega ne da več izlepa nazaj. In še to ni vse. Tudi Turčija je začutila svojo moč napram oslabljeni Rusiji ter je zahtevala in tudi v mirovni pogodbi dosegla, da mora Rusija v Mali Aziji svoje čete umakniti ne samo iz zasedenih turških pokrajin, marveč tudi iz ruskih pokrajin Erivan, Kars in Batum, kjer prebiva ubogo, stoletju od mohamedancev preganjano krščansko prebivalstvo, ki je pod rusko vlado vendar dobilo nekaj zavetja. Od zdaj naprej pa do teh dozdej svojih pokrajin Rusija nima več oblasti, marveč Turčija v sporazumu s tamošnjim prebivalstvom. Kakšen bo sporazum mohamedanskega Turka do krščanskega Armenca, je znano iz krvave zgodovine teh krajev. Tako so si v Brestu Litovskem pošteno razdelili kožo ruskega medveda.

Naša sodba o „dosledni in močni“ politiki Cerninovi je znana in mirovna pogodba z Rusijo jo potrjuje kot resnično. Vsa hvala pa gre našemu cesarju Karlu, ki se sredi med menjajočimi se svetovnimi dogodki zvesto in vneto drži načela o sporazumnem miru brez zemeljskih pridobitev. V tem načelu našega presvitlega vladarja vidimo rešitev iz sedanjih skrajno zamotanih razmer v Evropi.

Kakšpa bo bodočnost Rusije in tudi Evrope po miru v Brestu Litovskem, po miru.

ne moremo in nečemo prerokovati. Da bi Rusija mogla mirno preboleti tako velikansko izgubo, ki jo je v njenem razvoju vrgla nazaj za več ko dve stoletji in jo potisnila v Azijo, je težko verjeti. Leta 1871, ko je nemški meč podpisal mir s Francijo, katera je morala odstopiti Alzacijo-Lotaringijo, je v tem oziru prav podoben. Brez Alzacije-Lotaringije bi ne bilo sedanje svetovne vojne. Rusija pa je izgubila veliko več kakor Alzacijo-Lotaringijo. Slavni ruski pisatelj Ivan Turgenjev je l. 1880 vnaprej slutil vojno z Nemčijo ter je izjavil, da bi Rusija sicer mogla

preboleti izgubo Poljske, nikdar pa ne izgubo baltičkih pokrajin (ob Vzhodnem morju). In od Všenemcev oboževani nemški kancelar Bismarck je rekel, da razširjenje nemških mej preko reke Memel-Njemen mora na vsak način postati nesreča za Nemčijo; teh pokrajin Nemčija ne bi smela vzeti, če tudi bi se ji podarile. Zgodovina pa je učiteljica narodov in sodnica držav.

Kmetsko mnenje o nameravanem načinu rekviriranja žita.

(Dopis iz kmetskih krogov.)

Z ozirom na Vaš dopis „Nov način rekviriranja žita“ v št. 8 „Slov. Gospodarja“ bi omenil, da bi bil ta način oddaje dober, namreč preračunjena enkratna oddaja žita in raznih drugih pridelkov, če se ne bi preveč naložilo ali zahtevalo in če bi se oddaja pravično razdelila. Pa če bi se toliko računilo in naložilo na nektar, kakož se je lansko leto glede kornpirja zgodilo, potem je ta reč neizpeljiva in naravnost nemogoča.

Nadalje bi se moralo na posamezne posestnike računati za oddajo toliko žita, kolikor je lansko leto sploh kdo svojih njiv resnično obdelal, ne pa preračunati, koliko ima kdo njiv po mapi. Veliko njiv leži sedaj neobdelanih radi pomanjkanja živine, gnoja in delovnih moči. Nekaj njiv pa tudi služi v druge namene. Tudi vrste obsejanih in nasajenih pridelkov bi se morale primerno razdeliti po lanskem popisovanju, da se ne bi zahtevala sama pšenica itd.

Na vojaško pomoč, kakor se obljubljuje v Claryjevem predlogu, se ni zanašati, ker ta pomoč v oddaljenih krajih sploh ne pride v poštev ali pa navadno pride prepozno. Nadalje bi se moralo razvrstiti dobre njive na ravnicah in slabe bregovite njive z rujavo zemljo, ka era vrže komaj tretjino pridelka dobrih njiv.

Nadalje bi se moralo določiti najmanjše število živine, kolikor si je sme posestnik obdržati, če hoče pognojiti in obdelati svoje njive. Te živine bi mu rekvizitor ne smel odvzeti. N. pr.: 1-3 orale njiv — dve kravi ali vprežni živini: 3-5 oralov njiv — tri živine nad dve leti stare; ali: toliko in toliko oralov

ta krivični mamon sem pač še čakal 14 dni. Kam sem pa hotel brez krajarja?

Dalje sledi.

Naš narodni pesnik.

ga že poznamo. V podlistku „Slov. Gospodarja“ smo o njegovih pesmih že govorili. Matiju Belec je, iz Sv. Bolfenka v Slov. gor. Koj začelkom vojske je objavil zbirko pesmi pod naslovom: „Solzna Avstrija.“ Knjiga je sedaj že izšla v tretji izdaji — znamenje, kako se je slovenskemu ljudstvu priljubila. V šest tisoč izvodih že roma po ljubi domovini. Iskreno domoljubje odseva iz njegovih pesni. Kako navdušeno je takoj prva pesem „Avstriji v pozdrav“:

Te, Avstrija, pozdravljam,
Te, zvesti dom, proslavljam
Iz celega srca!
Iz vse ljubezni vneta
Zelim ti sreče svete
Od vseh višav neba!

Kako ganljivo se glasijo kitice:

Bog, ki vidiš solze vroče
Naše mile Avstrije,
Čuješ ljudstvo plakajoče,
Vendar ga usmili se!
„Kje so ljubi oče zdaj?
Nam povejte, ljuba mati,

LISTEK.

Vojni spomini.

(Januš Goiec).

(Dalje.)

Pisal bi bil rad v onih dneh trpljenja in sporočil na dom o svoji žalostni usodi, a nisem smel še. Oslabljen po telesu, obupan na duši, sem se smilil le samemu sebi večkrat do solz. Kar sem užil v tem Miskolezu dobrot, podarila mi jih je le židovska roka. Nad eden in pol meseca sem bival v tej bolnici ter bil prepričan, da bi bil za-me boljši veči pokoj pod galisko grudo nego te muke, stradanje in dougčas v madžarski bolnici. Kako neizrečeno sem se v zradostil, ko je došel vendar le slednjič k meni s nitetni uradnik-žid ter me nagovoril:

„Gospod, usmilit se mi, ker vas bodo premeštili iz te bolnice v-neko karpatsko gnezdo, kjer bi vam utegnilo goditi še slabejše. Ali nimate nobenih sorodnikov in znancev, ki bi se potegnili za vaš biagor?“

Hvaležno sem mu prikinil s pripombo, da bi že bil davno pisal domov, a ne smem, ker je prepovedano. Žid se je lepo odrezal:

„Znam za to prepoved. Peljem se jutri v Budimpešto, od tamkaj se lahko brzojavim, kamorkoli le hočete. Pripravljen sem storiti vse za vas, samo ako mi povrnete stroške.“

Teh besed sem bil vesel, kakor da so mi bili zetrobentali sami angeleci. Naredniku sem obljubil

bogato nagrado po njegovem računu ter volji. Prosil sem ga še papirja, da napišem dve brzojavki. Srce mi je zahrepenelo po naši ožji domovini, sklenil sem, da vprašam za sprejem v mariborsko bolnico. Obrnil sem se tozadevno do našega mladinočljuba g. dr. J. Hohnjeca, naj mi poskrbi mesto v Mariboru. Drugi brzojav pa sem naperil po denar, ki je tudi v vojni vladar sveta.

Odslej sem čakal nestrpnost odgovora; stel sem dan in noč ure in minute, kdaj bi pač utegnili dospeti rešilni brzojavki.

Po dveh dneh so se odprle na stečaj duri moje celice, stopil je k moji postelji s papirjem v roki stabni zdravnik. Srce mi je slišno bunknilo v negotovosti: Boš li rešen Madžarske? Gospod je pogledal na mene ter na papir z vprašanjem:

„Kdo pa je ta dr. Hohnjec?“

Ko mu dam zadovoljiv odgovor v njegovem smislu, je stabni zdravnik zadovoljno pokinil ter mi prečital brzojavko, ki se je glasila:

„Prostor preskrbel. Pridi. Dr. Josip Hohnjec, Maribor.“

Gospod je še dodjal:

„Ce vas vabi sam poveljnik bolnice, potem se se že lahko odpeljete, kadar hočete.“

Po duši mi je zaplesalo; prvič odkar sem bil ranjen, sem stopil trenutno na ono stopnico veselja, ki bi ga občutil z menoj le oni, ki je stal kedaj v življenju ob robu obupnega brezna. Nisem se več zmedel ne za bolečino, ne za glad, le zrl sem v duhu neprestano v rešilno zvezdo, ki naj bi me v kratkem povedla v naročje naš vse ljube domovine. Na denar, katerega že sovražim, odkar se zavedam pameti, na

imaš posestva brez gozdov, toliko živine si smeš obdržati. Tukajšnji revizitor namreč pravi, da ima nalogo od okrajnega glavarstva, na pet oralov posestva pustiti samo eno kravo. Med obdelovanjem zemljišč v ravninah s prhko zemljo in v bregovih s težko zemljo je velika razlika. Zato pa so ljudje z lahkim obdelovanjem in dobrimi njivami bolj nagnjeni na enkratno oddajo in določitev žita, dočim so posestniki, ki imajo slabo zemljo, bolj za stari način reviriranja.

Sploh pa ponavljam še enkrat: Ta reč je neizpeljiva in naravnost nemogoča, če bi se oddaja žita zahtevala od vseh njiv, katere: 1. služijo drugim nasadom ali vrstam pridelkov, n. pr. od nekdanjih njiv, ki so sedaj spremenjene v pašnike, travnike, deteljiska. 2. Če se obenem strogo ne določi ključ oddaje živine in določi živina, katera se na kmetem posestvu ne sme revirirati. Če se bomo na eni strani zavezali oddati toliko in toliko žita, na drugi strani pa nam poberejo vso živino, potem smo izgubljeni. To je ravnotako, kakor če bi se od tistega, ki nima krave, zahtevala oddaja mleka.

F. V., kmet iz ptujskega okr.

Kmetske žene iz ptujske okolice nam pišejo: Dovolite, da se tudi kmetske žene in dekleta izrazimo o novem načinu revizicije žita: Naša občina se že lahko zaveže, koliko bo oddala žita, če nam država jamči, da se bo tudi toliko pridelalo, kakor ona računa. Naj skrbijo gospodje, da ne bo mraza, toče, suše, pa tudi ne preveč dežja. Ali mislijo napraviti iz njiv tovarne? V tovarnah se lahko določi, koliko se česa lahko izdela, če se ne pokvari stroji ali če se ne prigodi kaka druga zapreka. Kakšno veselje imamo letos, ko nam vse poberejo, do setve in živinoreje, o tem pa drugokrat.

Cirilova.

Najprvo travnik, potem vole in vzdrževalnino.

Predstavite si sledečo kolobocijo:

Nekemu gospodarju so vojaki-trenarji popasili travnik ali pa so ga pohodili zrakoplovci, ali pa je radi silne suše lanskega leta pridelal malo sena. A kaj potem? Rekel boš: Kupi naj si sena drugod, oziroma, ker je sedaj vso preskrbo vzela v roke vlada, naj pomaga tudi vlada in mu nakaže sena od drugod!

Cisto napačno!

Reče se: ti imaš dva vola. Ker ju nimaš s čim krmili, ti vzamemo vola za vojaščino. Dobil je zanj lepo plačo v bankoveih. Kaj s papirjem? Jesti ga ne more, kupiti zanj ničesar, hoče ga shraniti, da si o priliki, če ne poprej, ko bo kogec vojne, kupi druga vola. Gospodar je domoljuben človek, torej da denar za vojno posojilo. Sedaj pa pride davkar in reče: ti si prodal vola, plačaš davek od vojnih dobičkov, imel si osebni dohodek, plačaš osebno dohodnino. Mož

Zakaj jih ni k nam nazaj?"

„Več očetov“, pravi mati,

„K nam nazaj nikdar ne bo,

V grobu, v poteptani trati,

Ze počiva njih telo“ . . .

Versko oduševljenje veje iz „Prošnje k Brezmadežni“, iz „Romarske“ in „Na vernih duš dan.“ Izvirne so misli v pesmi „Gođci svetovnega plesa“ in enako v drugih. Pesnik misli, ima bujno domišljijo, in ume svoje občutke izraziti v gladkih, lepo donečih in prikupljivih kiticah.

Sedaj je izdal Matija Belec drugi zvezek svojih pesmi pod naslovom „Pevajoči slavci.“ Obsega 30 pesmi. Snov je povsod resna in podučna. Oblika lepa — vsa čast samouku, ki ni nikakih višjih šol obiskoval, a vendar narodni jezik tako lepo obvlada. Pristno narodni duh zveni iz marsikatere pesmi:

„Pozdravljam te, slovenski kraj,
Planina, dol in plan!
Sam Bog ti mnogo sreče daj
V mogočno tvojo ilan! . . .
Slovenstvo vso
Pozdravljeno
Si mi na vekomaj!

Ljudstvu bo posebno gotovo ugajala „Beračeva smrt.“ Lep nauk je v zadnji kitici:

Pošteno življenje leskeče
Se lepše, kot čisto zlato;
V krivicah pa malo je sreče
In tudi nikdar je ne bo.

V posebnih pesnih opisuje pesnik življenje in smrt četirih oseb: župnika g. Voduška, Fr. Ciglarja, J. Mariniča in mlade žene Terezije Pukšič. Da brdo te pesmi vsi, ki so pokojne poznali, s solzami brali, smo prepričani.

Nadarjeni pevec, le vrlo naprej! Slovensko ljudstvo ti bo hvaležno za pesmi, ki mu jih zapeješ v poduk in zabavo.

Prof. dr. An. Medved.

dobi predpisano tako svoto, da se mu dela kar temno pred očmi.

A še ni konec.

Naenkrat dobi od vzdrževalne komisije listek papirja: Ker plačuješ tako veliko osebno dohodnino, si bogat človek in se ti odtegne vzdrževalnina po vpolčanem sinu!

Torej: ker so mu uničili travnik, so mu vzeli vzdrževalnino, ker so vzeli živino, mora plačati davek, ker plačuje davek, se mu odtegne vzdrževalnina po svojem sinu!

Pa nikakor ne misli, da je to bajka ali smešnica. Taki in podobni slučajji se dogajajo v naši dotični dan na dan.

„Jugoslovan.“

Slovensko ženstvo in Jugoslavija

Ze četrto leto razsaja grozota vojne v vsej Evropi, katero prav posebno čutimo mi Slovenci. Zakaj? Ker se je pri nas vojnim grozotam pridružila krivica in nezaslišano zatiranje našega naroda. Spoznati more vsakdo, da je bil zares dozdaj najbolj zaničevan, teptan in osužnjen ravno zvest slovenski narod, dasiravno je tekom cele vojne in že prej prinašal velike žrtve in še mnogo več kot drugi narodi na oltar domovine. Krivico in zatiranje je dozdaj prinašal naš rod mirno in vdano, a zdaj čutimo vsi da je izplačana visoka cena, s katero smo vedno želeli odkupiti naš narod suženjstva. Odslej se damo voditi le Bogu in našemu ljudomilemu vladarju Karlu ter nočemo več nadzorstva nemških valpetov in vsenemske nadprave. Biti hočemo prosti tujeje jarma, sami hočemo gospodariti na svoji zemlji, ljubiti se bratsko med seboj, imeti enake pravice in vdano vdano služiti le slavim habsburškim vladarjem. Ali ni to plemenita ideja v blagor vsemu našemu narodu?

Blaga slovenska žena! Ko ti je odhajal mož, krčilo se ti je srce od prevelike bolesti in gorke solze so razodevale tvojo notranjo muko; ko si potem čez nekaj mesecev zvedela, da se ne vrne nikdar, da je dal življenje za cesarja in domovino, si se revica pač zgrudila v največjo žalost in vzbudila te je le skrb in dolžnost do tvojih ljubih otročičev. Morala si se tudi z junaško silo neutrudljivo sama oprileti vsega težkega dela v prid svojem in vsega gospodarstva. Trudiš se od zore do mraka, da pripraviš živež domačim in drugim, in tvoje srce goji le edino željo, da bi zasijala boljša bodočnost vsaj tvojim otrokom. Tvoj mož je dal življenje in ti si darovala trpljenje za domovino, torej tudi ti si pomagala odkupiti slovensko zemljo, zato pa sedaj odločno s svojo žuljavo roko podpiši deklaracijo Jugoslovanskega kluba in zasiguraj s tem svojemu otroku, da bo na lastni zemlji svoj gospod. Edino vlem je zadoščenje za tvoje nezno trpljenje.

Zlata mati! Ko si ob slovesu blagoslovlila sina, ti je trepetala roka in nikdo te ne more razumeti, kaj je čutilo tedaj tvoje materino srce. Vedno in povsod so ga spremljale tvoje misli; v duhu si ga gledala, kako je bil zmučen do smrti, lačen, bled, suh, poln prahu in v vedni smrtni nevarnosti. Vse to si čutila, trpela z njim, slednjič si pa zvedela: tam in tam je poškrbnila njegova srčna kri bojno polje in dal je svoje življenje za dom. Nepopisna bridkost je napolnjevala tvojo dušo in nihče te ni mogel potolažiti. Oh, draga mamica, glej, to trpljenje je bilo tvoja bridka dolžnost, in za to imaš prav posebno pravico glasovati za bodočo Jugoslavijo, katera je odkupljena tudi s krvjo tvojega sina in s tvojimi bridkimi solzami.

Ljubljena sestrica! Objela si brata, dan na dan si se ga spominjala in gorke vzdihne v solzah pošljala k Bogu. Kako zelo si ga pogrešala pri vsakem ovajem podjetju, kjer ti je bil on vedno moder svetovalec. Upala si na srečno vrnitev, a Bog je sklenil drugače. Ko se mu je zasadil bajonet v prsa in je zavezala globoka rana, ti je zadnjikrat zaklical in svetoval: Podpiši deklaracijo jugoslovansko, saj imaš za to veliko pravico; s tem tudi izpolniš mojo oporoko. Samo v ustanovitvi Jugoslavije bo zasijal trajen mir in posušili se bodo potoki krvi in solza.

Slovenka, poštena nevesta! Nešetokrat si drhtela v molitvi: Marija, varuj in brani ga! Imela si lep načrt za svoje prihodnje srečne dneve. Prišlo je pa drugače, vse tvoje nade so se spremenile v tugo in žalost. Vse ti je jasno in ostane zapisano tvoj živ dan v tvoje boleče srce. Sprejela si le kratko obvestilo, da ga je ubila sovražna granata, pokopan je v tujji zemlji, žrtev za domovino. Sveto pa ti je načelo tvojega ženina, sveta njegova ideja, za katero je živel in umrl: Samostojna jugoslovanska domovina.

Torej, junaške Slovenke, priborile smo si že v polni meri s svojim trpljenjem in s svojimi žrtvami največje pravice za srečno, svobodno, narodno bodočnost. Pogumno naprej! Bog bo pomagal! Živele Jugoslavija!

Pohorska Jugoslovanka.

Pripravite nam srečnejšo domovino.

Cez tri leta se že borimo vojaki na bojnem polju za obstoj naše slavne habsburške cesarske hiše proti zunanjim sovražnikom. Posebno hrabri so se pokazali naši slovenski fantje in možje, katerih je že tudi na tisoče in tisoče dalo svoje mlade življenje za cesarja in naš mili dom. Šramota je torej da se še najdejo ljudje, kateri nam sio encem očitajo izdajstvo in bogve kaj še vse. Zato e tudi tukaj na bojišču z velikim veseljem sledimo poročilom v naših listih, kako se doma ljudstvo vzbuja in krepko stopa na plan z zahtevo: Dajte nam naše pravice! Dajte nam samostojno Jugoslavijo, v kateri hočemo biti sami svoji gospodarji, ne pa sužnji ali hlapeci drugim narodom!

Mi vojaki z bojnega polja kličemo vam v domovini: Vsi, kolikor vas je doma, korajžno na krov ter nam pripravite srečnejšo jugoslovansko domovino, v kateri hočemo po tej strašni vojni živeti mirno življenje, ne kot tlačani drugim narodom, ampak kakor samostojni gospodarji. Kakor imamo na bojišču vsi vojaki enake pravice in dolžnosti za bojevanje, tako se naj tudi deli pravica doma vsem brez razlike narodnosti. — J. Felicijan, desetnik gorskega strelskega polka.

Pobiranje podpisov za Jugoslavijo ni proti postavi.

Kakor na Stajerskem, tako so tudi nemškutarji in zagrizeni Nemci na Koroškem silovito razburjeni radi jugoslovanske deklaracije, katera je poživila narodno zavest vsega jugoslovanskega naroda tja do skrajnih točk na naši narodni meji. Naši nasprotniki grozijo s kaznimi, z ječo, z ustreljenjem in z vislcamii vsem, ki agitirajo za deklaracijo in ki isto podpisujejo. Najhujše je bilo na Koroškem. Pretekli teden je brzojavilo predsedstvo Jugoslovanskega kluba vodstvu koroških Slovencev z ozirom na pritožbo, ki so prihajale iz Koroške: „Slovenski Korošci, brez strahu v boj za našo deklaracijo, ki stoji na popolnoma zakoniti podlagi. Vsako oviranje tako naznanite.“

Iz Dunaja se nam poroča, da je ministrstvo objavilo, da se smejo podpisati za Jugoslavijo svobodno pobirati in da nihče, ne orožniki, ne uradniki, ne policaji in ne vojaštvo ni opravičeno delati komurkoli radi zbiranja podpisov ali podpisovanje deklaracije kakršnekoli neprilike. Podpisovanje za Jugoslavijo temelji na popolnoma postavni podlagi.

Če torej kdo bega naše ljudi ali celo izgovarja grožnje, naznanite takoj ime dotičnika, besede, ki jih je rabil, priče in vse podrobnosti Jugoslovanskemu klubu na Dunaju (Parlament).

Naše žrtve za domovino.

V Kamnico pri Mariboru je došla tužna vest, da je na italijanski fronti padel, zadet od sovražne mine, v najboljši moški dobi mož Konrad Nerat. Padli junak se je za cesarja in domovino bojeval že od začetka vojne. Zapušča ženo in dva nepreskrbljena otroka. Vsemogočni mu bodi plačnik, žalujoči obitelji pa tolažnik!

Na italijanski fronti je padel dne 29. januarja vrl mladenič Franc Lešnik iz Vurberga v 34. letu svoje starosti, zadet od sovražne bombe. Bil je naročnik „Slovenskega Gospodarja“ in „Straže.“ Je služil pri 87. pešpolku.

Na italijanski fronti je zadela sovražna krogla dne 25. decembra 1917 Martina Rojko iz Spod. Dupleka pri Vurberku. Bil je takoj mrtel. Eden njegovih bratov je že 31 mesecev v vjetništvu na Ruskem.

Iz tirolskega bojišča nam je došla tužna vest, da je dne 14. januarja 1918 uničila sovražna granata 18letnemu kmetskemu sinu Martinu Pohare iz Račevtoče življenje. Martin je bil edini up in opora blagi materi vdovi in ljubeči brat svoji sestrici. Na tirolskih gorah počiva Tvoje telo. Tvoja plemenita duša pa uživa pri Gospodu vojskineh trum večni mir.

Zalostno vest je pisal Rudolf Šiško rodbini Grozl pri Sv. Antonu v Slov. gor. Padel je že drugi sin Jakob Grozl, star 21 let. Zadeti je bil od laške granate dne 24. oktobra 1917, t. j. na dan sv. Rafaela. Rajni Jakob je rad prebiral lepo čtivo; naročenega je imel tudi na fronti „Slovenskega Gospodarja.“ Bil je tudi goreč častilec Marijin.

Mladeničem-vojakom Marijine družbe pri Sv. Lovrenou v Slov. gor. se naznanja, kako se darujete za vero, dom, cesarja. Vas je 53 na vojski, 6 vjetih, 16 že v miru počiva in 45 doma za vas dela. Imeli smo za padle že zadušnice, sedaj že lelos za tovariša Jožefa Gornjca iz Rotmana, počiva v Knittelfeldu; za Antona Toplak iz Kukave, umrl v